

Toner som värmer

MUSIK

Vinterkonsert
Umeå Musiksällskaps Symfoni-
orkester
Mårten Landström, pianosolist
Johannes Liedbergius, dirigent
Konsertsalen

NÄR UMEÅ Musiksällskaps Symfoni-
orkester genomförde sin
vinterkonsert på söndagskväl-
len, har det under flera veckor
verkligen rätt vinter i Umeå
med mycket snö och bitisk kyla.
Så de yttre omständigheterna
stämmer in.

Aftonens två framförda verk
fyller en helafton, nämligen
Ludvig van Beethovens 1:a sym-
foni i C op 21 före, och Johannes
Brahms 2:a pianokonsert i B-
dur op 83, efter paus, den som
ursprungligen Mikael Holm-
lund, uppvuxen i Umeå, skulle
spela.

På grund av en olyckshän-
delse fick i stället Mårten Land-

ström, verksam i Piteå, ersätta
honom, men Mikael Holmlund
kommer tillbaka i höst med en
soloafton har det utlovats.

IBLAND kan man få höra att en
tonsättares tidigare verk inte
har så mycket av djup och di-
mension och att man därför mer
sällan spelar dessa verk. Men då
symfonins utveckling genom
Beethovens påverkan har varit
remarkabel, kan det vara av
stort intresse att också lyssna
till hans första verk i genren.
Även om den togs emot positivt
vid premiären, finns en inle-
dande djärvhet i första satsen
som starkt ifrågasattes med den
tidens mått mätt. Idag upplevs
det som framåtsyftande.

Umeå Musiksällskaps diri-
gent Johannes Liedbergius
åstadkom en tolkning som an-
das det samtida tonspråkets
praxis, dvs a la Haydn, låt vara
med en profilering av den tredje
satsen, som dirigenten tillät
med breda uttryck en bra bit

från wienklassicismens ideal.
Orkestern fick musiken att för-
bli väl avvägd men också rikt
omväxlande, även om jag tyckte
mig höra en del smärre brister i
stämföring och homogeniteten
(det skulle bli bättre efter paus
visade det sig). I finalsatsens in-
ledning klättrade violinerna
med viss tveksamhet men final-
satsens huvudtema kändes be-
friande fräscht.

NÄR EN solokonsert står på pro-
grammet torde det vara den som
röner största publika intresset.
Brahms 2:a pianokonsert är hel-
ler inte vilket verk som helst.
Det kräver de största fordring-
arna av både orkester och solist.
Johannes Liedbergius lockar
fram ett orkesterspel med skär-
pa och muskulöst samspel be-
tydligt mer koncentrerat än i
Beethovensymfonin.

Den första satsens idylliska
men också energiska figurer
manar fram ett efterkommande
solistiskt pianospel med stor

pondus och säkerhet. Redan här
visar Mårten Landström lejon-
klon och genomgående i hela
den fyrsatsiga långa konserten
upplever jag närmast orubbligt
musikaliskt tolkat. Några pia-
nistiska begränsningar tycktes
heller inte finnas. Dirigenten
och solisten finner väl ett sam-
musicerande och Mårten Land-
ströms spel är både solistiskt
och orkestralt. Han renodlar pi-
anostämmans massiva klang-
verkan parat med stora ackord,
sext-och oktavpassager.

Umeå Musiksällskaps symfo-
niorkester under Johannes Li-
edbergius ledning lyckas att få
verket att framstå med stor emo-
tionell rikedom och solisten spe-
lar med kraft och sprudlande
energiflöde.

En av Musiksällskapetets stora
framgångar! Programbladets
nya layout tilltalar också.

BENGT HULTMAN
Musikkritiker, Umeå